

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rýpavá
tiskovina**

Pětatřicet ve stínu

Úvodník 🍄 Kateřina Prášilová

Ze své první Šrámkovy Sobotky si pamatuju jeden detail úplně přesně. Poté, co jsem si v rámci prolamování ledů s redakcí, v níž jsem nikoho neznala, pořídila kocovinu solidních rozměrů, byl nesnesitelný hic. Během festivalového zahájení v parku jsem se tedy logicky chtěla uchýlit do stínu, který jsem si předtím vyhlídla, ale prostě to nešlo. Ten stín byl můj vlastní. Poprvé jsem si tehdy uvědomila, jak je Šrámkovka unikavá, že témata i nabízející se řešení s oblibou problematizuje a že to není jenom chvíle pro to, abychom si v malebném městě podkuřovali a poplácávali se po zádech, jak to tu máme pěkné. A tak to snad bude i letos, kdy téma přímo vybízí k tomu přiznat si, co marginalizujeme a přehlízíme, a položit si otázku, proč to děláme. Letos, kdy je zase vedro k nesnesení, po němž přijde průtrž mračen a radikální ochlazení. V době, kdy se (alespoň mimo naši bublinu) dostávají do stínu i otázky, co se to s počasím propánajána děje a jestli si za to náhodou nemůžeme sami.

Přála bych nám, abychom se během následujícího týdne mohli ponořit do vlastních stínů a trochu si v nich porejdit. K tomu ať nám dopomáhají všechna představení, koncerty, čtení, psaní, počítání a chytrolínské sedánky, které nás tu čekají. A nakonec ať odjedeme očištění, vyřízení a spokojení v ústrety snad bezstarostnému létu.

Autorka je mračoun.

PROGRAM - NEDĚLE 30/6

8:30 Kostel sv. Maří Magdalény

Mše – slouží děkan Václav Novák

10:00 Městské divadlo

Slavnostní zahájení festivalu – vstup pouze s ochranou proti slunci

11:00 Šrámkův dům

Počátek recitační soutěže – příprava textů a rozdělení do skupin

13:30 Šolcův statek

Procházka s hudebními, poetickými a divadelními zastaveními končící v Městském divadle

15:30 Zahrada Šrámkova domu

Úvodní setkání dospěláckých dílen

17:00 Kostel sv. Maří Magdalény**(vstupné 200 Kč)**

Štěpánka Skalická a Radovan Skalický – hudební výlet

19:30 Městské divadlo (vstupné 150 Kč)Milka an sich? – Milka. Milka Fráňova. Milka Fráňov-
tovrná. Milčin divadelní výlet na výsluní**21:30 Zahrada Šrámkova domu****(vstupné 200 Kč)**

HlasKontraBas – koncertní setkání hlasu a kontrabasu

JÍDELNÍČEK**Pizzerie Maštal****Snídaně (7:30–10:00):**

Stinná stránka šéfkuchařovy osobnosti

Oběd (11:30–15:00):

Gulášová polévka

Uzená krkovice, bramborový knedlík, zelí

Zeleninové rizoto sypané parmazánem

Večeře (17:00–20:00):

Hovězí vývar s játrovou rýží

Smažený vepřový řízek, vařený brambor, kyselá okurka

Kuřecí směs se zeleninou, rýže

Špagety aglio olio e peperoncino

Vokýnko

Vajíčková pomazánka

Muffiny s ovocem

Redakce se představuje**Jan Henyš**

Jan pracovně krotí umělou inteligenci a studijně (marně) krotí tu svou. Ve volném čase se věnuje hudbě, ale potichu, protože žije v domě s tenkými zdmi. Rád hraje geografické hry a kvízy, přestože v nich nijak nevyniká. Má rád stinná místa, protože se na nich nevyskytují hadi.

Ondřej Chaloupecký

Ondřej se profesionálně věnuje šokům a zvrátům, má rád fotbal a trochu lituje, že na mistry Evropy tipnul Francouze. Jednou z jeho nejoblíbenějších desek je *Shadows Collide with People* a nejvíc miluje stín, který vrhá na svého staršího, mnohem menšího bratra.

Vojtěch Jandera

Vojtěch má až příliš zájmů, což znamená, že málokdy něco dotáhne do konce. Vzhledem k tomu, že mu zaměstnavatel umožňuje home office, nebude patrně muset tohle léto opouštět příjemná stinná zákoutí.

Klora Jelínková

Klora se ve skutečnosti nejmenuje Klora. Dřív studovala bohemistiku a dělala kafe, teď dělá bulvár. Ve volném čase vyšívá, tančí streetdance, hraje postavu bláznivého čaroděje v dračáku a sleduje fotbal. Je velkou fanynkou českého rapu, SK Slavie Praha a Matěje Juráska. Její oblíbený stín je pod fotbalovým choreem.

Pavlína Kašparová

Pavlína se řadí mezi největší české odborníky na pokleslý audiovizuální obsah. Možná i proto má existenciální krizi takovou, že se rozhodla opustit své suché, klimatizované místo v americkém korporátu a utíká pracovat do kavárny. Celkově má přírodní stín raději než průmyslové klimatizace.

Vojta Kouřil

Občas hraje koncerty, jindy píše o tom, jak je hrají jiní. Učí se učit hudebku a češtinu a doufá, že nestihne vyhořet dřív, než se to vůbec naučí. Kdyby snad studování bylo málo, rád se seznámí s kulinářskými tipy a triky (vaření mu moc nejde). Fandí umění, které nahání hrůzu, a sporadicky Viktorce na Žižkově. Stínu moc neholduje, radši si sedne na sluníčko.

Jan Křeček

Dlouholetý účastník Šrámkovy Sobotky a podobně dlouholetý učitel češtiny na gymnáziu. Letos dodělal doktorát a rozhodl se, že je to dostatečná kvalifikace pro *Raport!*. Raději na okraji než ve čtvrtěk, raději ve stínu než v záři helénského slunce.

Magdaléna Kvasničková

Magdaléna má ráda toulání, trapný věci, konverzace o literatuře a kyselý okurky (všechno stejně). Také má slabost pro sentimentální verše, ale to si nechává pro sebe. V současné době zápasí s tím, jak se v Praze vypořádat s maňanaismem, který se naučila životem ve Španělsku, kam na chvíli prchla ze studia bohemistiky (snad tedy v Sobotce napíše aspoň řádku). Podle ní je být ve stínu příjemnější než být na výsluní.

Kateřina Prášilová

Kateřina strávila dětství v intenzivním kontaktu s divadlem, zejména loutkovým (ale stínohra ji nikdy nebavila). Díky tomu si uvědomila, že ji bytostně baví potýkat se s texty, slovy a významy, čímž se nyní živí.

Ráda vrhá stín na Benátky a parketové podlahy, ale nejraději ho nevrhá vůbec (tzn. je v něm).

Eliška Rybová

Eliška je minulá a snad i budoucí učitelka češtiny. Ráda zkoumá stinné stránky lidské osobnosti a hledá pointy v béčkových hororech. Stínohry jí nikdy moc nešly, ale zato docela dobře ovládá stínování v perokresbách a črtách. Ve stínu se umí pohybovat celkem obstojně, hlavně na Sobotce s pivem v ruce.

Martina Rybová

Martina je bavorská včelařka, plzeňská pivařka a mnichovsko-pražská slavistka. Ve volném čase bojuje proti varoáze a medituje ve stínech stromů s výhledem na sluncem ozářená česna.

Ondřej B. Vinš

Ondřej má rád humor, který je nejen ve stínu, ale spíš úplně v temnu, černý jak uhlí z nejhlubší sloje. Vyvažuje to láskou k pejskům jakékoli barvy. Když má čas, utíká do stínu kapradin v lese, protože v lukách je moc vedro. Jeho oblíbeným literárním místem jsou Stínadla.

Stín a vějíř by se v Sobotce hodil

Íčko informuje 🍷 Pavlína Havlová

Milí čtenáři a milé čtenářky festivalového časopisu, předem si vás dovolím co nejsrdečněji přivítat v Sobotce na festivalu Šrámkova Sobotka. Letošní 68. ročník začal pekelnými teplotami. Hodil by se i vějíř, třeba s festivalovou grafikou? Jistě si každý v Sobotce našel příjemné zákoutí se stínem, já bych naopak ráda chtěla na výsluní povznést všechny, kteří se podíleli na přípravách festivalu, a poděkovat jim. Děkuji sponzorům za velké i menší dary. A protože Sobotka je město ševců, učitelů a básníků, dovolte mi připomenout Josefa Jindru a jeho báseň *Stíny*.

Stíny

V lhostejném stínu
prázdného pohledu
zbytečně ztrácím radosti chvíl
a tuším už, že nesvedu
osvětlit stín, co ve mně zbyl.

Ta touha po všem lačná
teď poznává svou chudobu.
Jak peníz falešný
o kámen zlatem nezvoní,
když padá do hrobu.

Šedivým stínem mlčí,
co ztratilo svůj lesk.
Zkalená voda z pramene.
Ač žízeň v hrdle skučí,
ve stínu nevstane.

Bolestí hvězda šílí
uprostřed galaxie hvězd,
když černá díra trhá ji.
Tak jako my se Slunce směje,
že neměla ze stínu lézt.

Přeji vám všem hezký začátek léta v poetické Sobotce.
PS: Šrámkova Sobotka není ve stínu Varů.

Autorka je za vše zodpovědná.

Všude dobře, na Šolcárně nejlépe

2 × 68 slov 🍄 Ondřej Chaloupecký

První bod programu letošního ročníku Šrámkovy Sobotky si pro sebe tentokrát, tak trochu pokoutně, ukradl Šolcův statek. Rodiště místního legendárního básníka Václava Šolce se tak do oficiálního festivalového programu (když už ne tištěného, tak alespoň toho internetového) vrátilo po krátké pauze, během které statek přešel do správy jičínského Regionálního muzea a galerie. Úvodní slovo na vernisáži fotografií přírodovědce Zdeňka Mrkáčka si vzala zástupkyně ředitele muzea Petra Ziková, která Mrkáčka představila jako svého mentora, ornitologa, zoologa, perfektního fotografa, autora knih o Českém ráji (samozřejmě lze zakoupit v RMaG), držitele ceny města Turnova a vynikajícího člověka pro styk s veřejností. Mrkáček na Šolcárnu přivezl fotografie fauny a flory vyskytující se v Českém ráji se slovy, že právě krásy přírody se nachází tak trochu ve stínu památek vytvořených lidskýma rukama. Ale žádný strach, i na ně na výstavě došlo.

Autor nerad jezdí autobusem číslo 136.

Nechme otce otcem

Recenze 🍄 Jan Henyš

Medailonky některých umělců a umělkyní se často neobejdou bez jednoho malého nešvaru. Příbuzenské, manželské a mnohdy i milenecké vztahy se slavnějšími bývají často stavěny do popředí na úkor skutečných uměleckých hodnot těch, o kterých mají pojednávat předně. Jedním z takových je medailonek Pavla Šimona, který se zpravidla neobejde bez zmínění Františka Tavíka Šimona, který mu byl nejen otcem, ale i učitelem na pražské Akademii. Dílo Pavla Šimona tak musí snášet až samozřejmé srovnávání s dílem jiného umělce, což je na jednu stranu ne zcela patřičné a na tu druhou zkrátka trochu škoda.

Pavel Šimon zvládl ze stínu svého otce vystoupit silným projevem vlastní výtvarné individuality, díky čemuž by bylo nemístné nařknout jej z epigonství. Co se však od otce (a dalších, kteří byli jeho učiteli) bez pochyb naučil, byla schopnost dokonalého řemeslného zpracování náročných grafických technik, jako je dřevoryt, litografie nebo různé techniky hlubotisku.

Výstava, která je ke zhlédnutí v sobotecké škole, představuje průřez Šimonovou grafickou tvorbou, zahrnující zejména samostatné grafické listy s častými

architektonickými náměty, ale také mnoho drobnějších zakázkových grafik. Objevují se zde *ex libris*, svaatební oznámení, oznámení narození potomka nebo návrhy poštovních známek. Pozoruhodná je také série grafik s postavami Dona Quijota a jeho souputníka Sancha Panzy. Motivy marného boje, ale i rytířské čistoty, které tato dvojice ztělesňuje, vnáší Šimon do nových kontextů, například umísťuje obě postavy do ulic Prahy.

Možná díky všudypřítomným zmínkám o stínu, daným letošním festivalovým tématem, je snadné povšimnout si, čím mohou být Šimonovy grafiky poutavé – je to právě práce se stínem, která umocňuje texturální hloubku a dodává tiskům dojem plasticity. Výrazně to Šimon uplatňuje u architektonických motivů, ačkoli stín zde není jen prostředkem zdůraznění dimenzionality vyobrazovaných staveb, ale také prostředkem jejich vyčlenění z okolního prostředí.

Přestože nejsou práce Pavla Šimona vysoce ceněny v aukčních síních, stojí za to si je prohlédnout a pochopit, proč Pavel Šimon, mimochodem rodák z Jičínska, přerůstá kategorii pouhého regionálního umělce.

Autor obdivoval araukárie.

Hvězdné nebe nad námi, jazyk v nás

Jazykové okénko 🍄 Martina Rybová & Ondřej B. Vinš

Při pohledu na téma letošního ročníku Šrámkovy Sobotky se mnohým z nás vybaví připomínka literárních osobností, jejichž jména nejsou citována v příručkách a učebnicích především z toho důvodu, že stojí ve stínu svých profláklejších kolegů a kolegyně. Nemusíme však zůstat v hájemství přísně akademickém. Věděli jste například, že manželka Stephen Kinga Tabitha je taky spisovatelkou?

Abychom byli věrni samotnému titulu festivalu, který má přesah nejen literární, ale i kulturní a jazykový, posílíme posledně zmíněný pravidelnou publikací jazykových okének. V nich se zaměříme na takové jazykové jevy, které jsou podle našeho soudu periferní, upozaděné či ve stínu, a zároveň budeme referovat i o vztahu jazyka a společnosti – např. v souvislosti se vztahy mezi většinovými a menšinovými jazyky či většinovými jazyky a dialekty. Pojďte se s námi ponořit do stinných spodních proudů jazykové diverzity!

Začneme hezky prakticky, a to interpunkcí. Pokud jste pravidelnými čtenáři *Raportlu*, jistě jste v minulých

ročnících zaznamenali, že v úvodnících především z druhé části festivalového týdne zmiňujeme problematiku nadměrného, nebo naopak mizerného kladení čárek. K tomuto tématu bylo napsáno mnoho hlavně v kodifikačních příručkách různého druhu. Snadno by se tak mohlo zdát, že se téma interpunkce omezuje pouze na dichotomii správný-nesprávný, a to v souvislosti s jediným znaménkem, čárkou. V jeho stínu se pak ocitá hvězdička (pro znalce asterisk), která v současném psaném projevu (zejména) mladší generace zažívá boom v souvislosti s inkluzivitou jazyka, jak vidíme například ve větě *Jme přesvědčeny*i, že jazyk pouze nepopisuje realitu, ale způsob, jakým ho používáme, ji sám pomáhá utvářet*. Hnutí Nesehnutí k takovému užití hvězdičky zmiňuje, že ta zde funguje jako zástupný znak pro všechny gramatické formy a různá genderová vyjádření.

Je samozřejmé, že inovace nejsou vždy okamžitě přijímány a nahlíženy s libostí, ale vývoj jazyka a společnosti (nejen) v posledních staletích ukazuje, že i jazykové inovace jsou nutné pro zachování jazyka jakožto komunikačního prostředku.

Navíc hvězdička získává tuto novou funkci nejen v češtině, ale i v dalších jazycích s větším počtem mluvčích. Jako příklad je možné uvést například naši sousední němčinu, kde se hvězdička používá stejným způsobem (např. ve slově *Autor*innen*). Je vhodné říct, že i tam se tyto nové významy neobejdou bez horlivých diskusí. Např. ve spolkové zemi Bavorsku bylo před nedávnem zavedeno nové opatření zakazující takové užití hvězdičky (příp. lomítka, podtržítka či dalších interpunkčních znamének) v prostředí vzdělávacích institucí. Tento zákaz se však částečně snaží zpomalit vývoj fenoménu, v německém prostředí známého a fungujícího přibližně od 70. let 20. století. Skutečnost, do jaké míry zásah do jazyka shora (ne)funguje nebo (ne)může fungovat, dokazuje však z minulosti už neúspěch tzv. puristických snah v češtině. Vývoj jakéhokoli jazyka je v zásadě nutný pro jeho další existenci. Aby tedy čeština (či další jazyky) nevymřela, je nutné především její vývoj akceptovat. A nebojte, ne každá změna vždy obstojí a zůstane navždy. Je tedy naprosto bezpředmětné se rozčilovat, je důležité především vyčkat a pozorovat.

Proto ať už se vám nová funkce hvězdičky zamlouvá, nebo ne, vězte, že to pouze dokazuje konkurenceschopnost češtiny obstát v celospolečenském vývoji a patřičně na něj reagovat. Jazyk se totiž netvoří sám, nýbrž jazyk jsme my.

Autoři rádi pozorují.

Legrační zpráva o tragické budoucnosti

Recenze 🍷 Kateřina Prášilová

Sobotecká sokolovna už podruhé prokázala, že některé inscenace jsou pro ni jako dělané. Po *Klešicích*, které před dvěma roky rovněž v první festivalovou sobotu získaly v zásadě v nedivadelním sálu okouzlující ochotnický punc, se v ní hezky zabydlela také inscenace hry *2084* autora známého jako S. d. Ch. v režii Šimona Dominika. Dřevěné obložení sokolovny zcela volně navazovalo na výpravu Karla Čapka, který na jevišti vybudoval zaflusanou útulnou hospodu zanesenou spoustou krámů.

V ní se odehrává výjev zdánlivě každodenní – hospodský se svými kumpány pytláky po různu klábosí, jen jejich jazyk je podivně vykloubený. Časem zjistíme, že se ocitáme v hypotetické budoucnosti České republiky takové, jak na ni naráží titul, tedy orwellovské. Vše se vrací ke starým dobrým časům (s tím souvisí právě podivný jazykový posun, ale také třeba popularita starých modelů telefonů a televizí). Příroda je zlikvidovaná nešetřeným zacházením, všude v okolí hospody jsou louže dehtu, na zem místo sněhu padá černý popel a na Šumavě se vyskytují opice. Režim nastolený po druhém národním obrození mrzačí své odpůrce v dolech pod Karlštejnem. Postavy, které sledujeme, mají ale do disidentů daleko. Patří k „mlčící většině“, jejich život se točí kolem lovu a zpracovávání čtyřprstáků, nového živočišného druhu, a nově nastolených kultů – uctívají ikony normalizačního popu Rottrovku, Špinarku a zejména nejvyššího Gottes Gotta, zásadně prožívají stará sportovní vítězství a vůbec se zaobírají touto stabilizující kulturou stojící mimo politiku.

Tohle plácání se v malichernostech, které v sobě má lehce havlovský moment (postava pytláčícího muže se koneckonců jmenuje Vaněk), je naprosté gró inscenace a nese silné téma lhostejnosti a jejích důsledků. Věřím, že hovořit o palčivých tématech naší současnosti a budoucnosti s humorem je dobrou cestou, jak se s nimi vyrovnat. Inscenace *2084* jako by však až příliš často na diváka pomrkávala, jak co myslí, a řada jejích žertíků byla spíš trochu z povinnosti (jestli někoho překvapil portrét Karla Gotta na oltáři, sním svoje boty). Také trochu trpí na nevyrovnané herecké výkony, ačkoliv pařmáma Mileny Steinmasslové obstojí i přes občas neúnosnou jazykovou stylizaci.

Autorka neuznává poslech normalizačního popu ze srandy.

A víte, co je to mor, děti?

Imprese 🍷 Ondřej B. Vinš

Sobotní filmová projekce se již podruhé konala ve spolupráci s odborníky z Národního filmového archivu. Tentokrát jsme se dočkali šestice československých krátkometrážních filmů, jež volně spojovalo téma periferie – mimo jiné život v klášterní klauzuře, bolavá noc na protialkoholní záchytné stanici (za tento český vynález vděčíme Jaroslavu Skálovi) nebo opomíjená problematika životního prostředí, které ničí průmysl. Za zmínku stojí, že cyklus otevíral i zavíral film, jehož funkce byla jasně apelativní. Ten první, *Mrtvé řeky* režisérky Olgy Růžičkové z roku 1956, ukazoval (na dobu svého vzniku) nezvykle otevřenou míru kritiky vůči státu, který zanedbává ochranu vodních toků. Pochmurně bublající scenérie vodstva u Teplic, centra papírenské výroby, si nezahlavila s postapokalyptickými filmy. Pro zájemce mohu doporučit i další filmy zmíněné režisérky, které se týkaly budování přehrad vltavské kaskády. Hezké povídání k tomu najdete i v knize *Obrazy vody: Jihočeské přehrady a jejich otisk v krajině a společnosti* z roku 2023. Poslední film *Nás se to netýká* režiséra Rudolfa Mihleho z roku 1981 představuje svízele, kterou bohužel řešíme i dnes – bezbariérovost. Mihleho nekompromisní kritika centrálně řízeného hospodářství, jež nedokáže zajistit kapacity pro výrobu kvalitních invalidních vozíků, už dnes logicky tak nerezonuje, to ale neznamená, že je z nás společnost, jež bariéry nestaví. A nemusí jít jen o překážky pro vozíčkáře. Víte například, že i správné rozmístění nábytku v místnosti je klíčové pro komunikaci neslyšících?

Největší zážitek večera byl však (a nejen pro mě) Švankmajerův snímek *Kostnice* z roku 1970. Popisek na ČSFD jej označuje přívlastkem *poetický*. Napadá mě mnoho dalších adjektiv. Svérázný, černohumorný, jadrný, makabrozní. Hlas zemité paní, co už rok a půl zaskakuje za průvodce, svědomitě omývá kostičky a láskyplně je chrání před bandou dětí na školním výletě, mi nemohl nepřipomenout herecký um Marie Motlové v homolkovské trilogii.

Co říct závěrem? Těším se na příští rok, neboť doufám, že spolupráce s NFA bude pokračovat!

Autor si jako malý hrál s lebkou.

Najdi správný stín

Dětská rubrika 🍄 Eliška Rybová

Při západu slunce hází zámek Humprecht na sobotecké domy svůj stín. Zkus najít ten správný:

Respondent ve stínu

Štafetový rozhovor

Ve stínu se tu letos cítíme všichni a všichni o tom ještě spoustukrát zažertujeme, to je jasná věc. *Raport!* se ale skutečně chce dostat k jednotlivým festivalovým účastníkům, našim stínovým hrdinům, a tak vysílá do pléna rozhovorovou štafetu. Dnes se ptáme my, zítra se můžete ptát třeba vy. Dnešní respondent, jehož identitu vám prozradíme až zítra, položí tři otázky někomu z vás. Zdá se vám to celé trochu složité? Nám taky, ale třeba to bude zábava.

Jsi při své práci ve stínu? A jak ti tam je?

Ve stínu slunečnicku dám si rád chilli papričku. Vzhledem k tomu, že pracuji v brněnském HaDivadle, nedá se zrovna mluvit o stínu, ale přímo o tmě, a to doslova a bez metafor. Jak říká naše herečka Simona Peková, jsme v brněnské Alfa pasáži čtyři metry pod zemí takřka mrtví. Při své fotografické práci se toho pocitu nedovedu zbavit, takže stín a křoví vyhledávám, jak jen to jde, abych pokud možno nebyl vidět.

Máš na svou práci rád světlo, nebo stín?

U nás na moravském Slovácku se těmto klišé vyhýbáme a pak už jen vždycky v nouzi ve tmě voláme „rožni“!

Jaký máš vztah k Fráňu Šrámkovi?

Velice dávný a krásný, někdy na přelomu základní a střední školy jsem objevil jeho sbírku *Splav*, ke které jsem se leckdy velice naléhavě vracel. Teď jsem rád, že po letech svůj vztah ke Šrámkovi obnovuji díky Sobotce.

Co je tu

📍 Věra Jirousová

mramor na stole troška nevlídných věcí
 šedé střechy a šedé nebe
 dole v údolí město mosty řeka
 na bílé stěně se chvěje zářící noktoid
 hvězdy hřadují ve větvích
 volavka purpurová na druhém břehu —
 na černobílých vlnách dnů a nocí
 snad spěchám za ní
 nic víc tu není leda to
 o čem nevím — co je v kruhu
 na obou tvářích měsíce

Věra Jirousová (1944–2011) je známou českou kunsthistoričkou, méně známá je však její literární tvorba. Ve své sbírce textů *Co je tu a co tu není* pracuje s formální vytríbeností, fónickou a kognitivní účinností slov a jejich unikáním. Snad by bylo možné připodobnit její poezii k architektuře. K takové, z které se mohou podlomit kolena.

Spotlight!

Máte spoustu krásných fotografií z festivalu? A sdílíte je? Obujte se do hashtagů #sramkovasobotka #vestinu a ukažte svým online kamarádům, zač je toho v Sobotce loket. Jste na sociálních sítích spíše tiché, stalkerské typy? Sledujte facebookový a instagramový profil Šrámkovy Sobotky! Bojkotujete papírové materiály? Pohrdáte tištěným programem? I pro vás máme QR kód.

Program:

Facebook:

Instagram:

Kam slunce nesvítí

☛ Kolektiv redakce

Poplatek za sahání na kostičky je 50 korun.

Redakční záchod zavání průšvihem.

Břečtan u Vokýnka již neprobíjí. Dokonce už tam ani není.

Cena 37 korun za pivo patří do muzea. Zájem projevil Šolcův statek.

Veškeré pejsky hlaste laskavě u inspektora zahrady Ondřeje B. Vinše.

Vzhledem k víkendovým teplotám navrhujeme nový merch festivalu, čepici s větráčkem.

Eliška tleská, co se do ní vejde.

Kam slunce nesvítí, tam není hmyz.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Klora Jelínková, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Jan Křeček, Magdaléna Kvasničková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš.

Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje
© Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 68. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.

Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0